सर्गः १४ पौरेषुसोऽहंवङ्कलीभवन्तमपांतरङ्गेष्विवतैल विन्दुं। सोढुं न तत्पूर्व्वमवर्णमोश आलानिकं स्थाणु मिव द्विपेन्द्रः॥ ३८॥ तस्यापनोदाय फलप्रवृत्तावु पस्थितायामपि निर्व्यपेक्षः। त्यक्ष्यामि वैदेहसुतां पु रस्ता त्समुद्रनेमिं पितुराज्ञये व॥ ३९॥ अवैमिचै नामनघेति किन्तु लोकापवादो बलवान् मतो मे। छायाहि भूमेः शशिनोमलत्वे निरूपिता शुद्धि मतः प्रजाभिः॥ ४०॥

पौरेष्विति। स सदाचारःशुचिरहं स अपवादः पूर्व्वो यस्य तमपूर्व्वमित्यर्थः अवर्णमपवादं सोढुं न दूशे समर्थो भवामि किं॰ अं पौरेषु वङ्कलीभवन्तं प्रसरन्तं केषु कमिव अपां जलानां तरङ्गेषु तैलस्य विन्दुमिव कः कमिव द्विपेन्द्रो हस्तिश्रेष्ठ आला निकं बन्धनप्रयोजनकं स्थाणुं स्तम्भमिव॥ ३८॥ तस्येति। अहं तस्यापवादस्यापनोदाय निवृत्तये वैदेहस्य सुतां त्यक्ष्यामि किं॰ अ उपस्थितायांसमीपस्थिताया मपि फलस्यापत्यस्य प्रवृत्तावु त्पत्तौ निर्व्यपेक्षो निःस्पृहः कामिव पुरस्तात् पूर्वं पितुराज्ञया समुद्र नेमिं पृथ्वीमिव॥ ३९॥ अवैमीति। च पुनरेनां सीता मनघा निष्पापेति अवैमि जानामि किन्तु मे मम लोकापवादो बलवान् मतो ज्ञातः हि यस्मात् प्रजाभिर्जनैः शुद्धिमतः शशिन श्चन्द्रस्य मलत्वे कलङ्कत्वे भूमेश्छाया प्रतिविम्बं निरू पिता॥ ४०॥